

Súd: Krajský súd Prešov
Spisová značka: 4Co/218/2014
Identifikačné číslo súdneho spisu: 8512206031
Dátum vydania rozhodnutia: 12. 11. 2014
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Gabriela Klenková
ECLI: ECLI:SK:KSPO:2014:8512206031.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Prešove v senáte zloženom z JUDr. Gabriely Klenkovej, PhD., predsedníčky senátu a sudcov JUDr. Evy Šofrankovej a JUDr. Anny Ilčinovej v právnej veci žalobcu POHOTOVOSTĚ, s.r.o., Pribinova 25, Bratislava, IČO: 35 807 598, právne zastúpený Fridrich Paľko, s.r.o., Grösslingova 4, Bratislava, IČO: 36 864 421, proti žalovanej Slovenskej republike - Ministerstvu spravodlivosti Slovenskej republiky, o náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Vranov nad Topľou č. k. 4C 653/2012 - 94 zo dňa 03.06.2014 takto

rozhodol:

Potvrďuje rozsudok.

Žalovanej náhradu trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

Napadnutým rozsudkom súd prvého stupňa žalobu zamietol a žalovanej náhradu trov konania nepriznal.

V odôvodnení uviedol, že žalobca sa žalobami doručenými dňa 28.9.2012 Okresnému súdu Stará Ľubovňa, ktoré boli pôvodne vedené pod sp. zn. 1C 261/2012 až sp. zn. 1C 263/2012, sp. zn. 1C 265/2012 až sp. zn. 1C 272/2012, domáhal voči žalovanej zaplatať náhradu majetkovej škody a nemajetkovej ujmy z dôvodu nesprávneho úradného postupu súdu, ktorý nerozhodol o žiadosti o vydanie poverenia v zákonnej lehote v zmysle ust. § 44 Exekučného poriadku, ktorý následne exekučné konania zastavil.

V odôvodnení poukázal na dôvody podanej žaloby, stanovisko účastníkov konania, obsah pripojených listinných dôkazov, najmä obsah exekučných spisov Okresného súdu Stará Ľubovňa sp. zn. 3Er 151/2009, sp. zn. 7Er 733/2009, sp. zn. 6Er 244/2009, sp. zn. 3Er 388/2010, sp. zn. 5Er 154/2009, sp. zn. 2Er 218/2009, sp. zn. 6Er 79/2009, citoval ust. § 4 ods. 1 písm. a) bod 1, § 9 ods. 1, 2, § 15 ods. 1, § 16 ods. 1, § 17 ods. 2,3, § 19 ods. 1, 3 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len zákona č. 514/2003 Z. z.), ako aj ust. § 41 ods. 1, 2, 3, § 44 ods. 1-9 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len Exekučný poriadok) v znení neskorších predpisov a uviedol, že žaloba nie je dôvodná. Z exekučného spisu vedeného na Okresnom súdu Stará Ľubovňa pod sp. zn. 3Er 151/2009 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 15.06.2009. Uznesením zo dňa 04.03.2010 súd zastavil exekučné konanie v časti a uznesením zo dňa 22.07.2010 zastavil exekučné konanie v celom rozsahu. Z exekučného spisu vedeného na Okresnom súdu Stará Ľubovňa pod sp. zn. 7Er 733/2009 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 26.11.2009. Uznesením zo dňa 01.06.2011 súd zastavil exekučné konanie v časti. Uznesením zo dňa 13.06.2012 zamietol žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie a následne uznesením zo

dňa 19.11.2012 zastavil exekučné konanie. Z exekučného spisu vedeného na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 6Er 244/2009 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 17.09.2009. Uznesením zo dňa 29.07.2010 súd zastavil exekučné konanie v celom rozsahu. Z exekučného spisu vedeného na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 3Er 388/2010 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 07.10.2010. Uznesením zo dňa 14.10.2010 súd zastavil exekučné konanie v celom rozsahu. Z exekučného spisu vedeného na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 5Er 154/2009 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 15.06.2009. Uznesením zo dňa 22.02.2010 súd zastavil exekučné konanie v celom rozsahu. Z exekučného spisu vedeného na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 2Er 218/2009 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 17.09.2009. Uznesením zo dňa 15.03.2010 súd zastavil exekučné konanie v celom rozsahu. Z exekučného spisu vedeného na Okresnom súde Stará Ľubovňa pod sp. zn. 6Er 79/2009 vyplýva, že žiadosť súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie bola súdu doručená dňa 06.04.2009. Uznesením zo dňa 23.02.2010 súd zastavil exekučné konanie v celom rozsahu.

K posúdeniu otázky, či v exekučnom konaní došlo k nesprávnemu úradnému postupu spočívajúcemu v existencii prieťahov, súd uviedol, že exekučný súd rozhodol v primeranej lehote nakoľko exekučným titulom je rozhodcovský rozsudok (§ 41 ods. 2 písm. d/ Exekučného poriadku), preto lehota 15 dní na rozhodnutie exekučného súdu o žiadosti o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie neplatí. Prvostupňový súd vzhľadom na exekučný titul považoval rozhodnutie exekučného súdu za rozhodnutie v primeranej lehote (okrem iného aj z dôvodu ochrany spotrebiteľa). Postup exekučného súdu, ktorý po doručení žiadosti súdneho exekútora o udelenie poverenia skúmal, či rozhodcovské rozsudky, ktoré boli podkladmi pre jej vykonanie nezaväzujú povinných na plnenie, ktoré je objektívne nemožné, prípadne právom nedovolené alebo ide o plnenie odporujúce dobrým mravom, bol plne opodstatnený a zákonom podložený. Dĺžka exekučného konania od doručenia žiadosti súdneho exekútora do vydania rozhodnutia, ktorým bola žiadosť o udelenie poverenia zamietnutá, resp. exekučné konanie zastavené, vzhľadom na skutočnosť, že bolo potrebné posúdiť zákonnosť vedenej exekúcie nie je takej povahy, aby bolo možné v daných veciach vysloviť porušenie práva žalobcu na prerokovanie veci bez zbytočných prieťahov. Žalobca nemôže vyčítať nečinnosť exekučného súdu za súčasného preukázania, že tento v postavení oprávneného neposkytol konajúcemu súdu nevyhnutnú súčinnosť. Ďalej súd uviedol, že postup exekučného súdu v exekučných veciach nebol posudzovaním vecnej správnosti rozhodcovského súdu a nesmeroval ani k zrušeniu tohto rozhodnutia, ale iba realizoval svoje oprávnenia vyplývajúce mu z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku vo vzťahu k posúdeniu, či exekučný titul - rozhodcovský rozsudok je alebo nie je v rozpore so zákonom. V prípade, ak by exekučný súd akceptoval rozhodcovský rozsudok, pre vydanie ktorého nebola daná právomoc rozhodcovského súdu, akceptoval by tak rozhodnutie majúce charakter tzv. ničotného právneho aktu. Nie je pravdivé tvrdenie žalobcu, že zo žiadneho ustanovenia procesného predpisu nevyplýva oprávnenie súdu posúdiť rozhodcovskú doložku z hľadiska jej platnosti, keďže toto oprávnenie nesporne vyplýva z ust. § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. V danom prípade bol plne opodstatnený a zákonný postup exekučného súdu, ktorý pri podaných žiadostiach súdneho exekútora o udelenie poverenia na vykonanie exekúcie skúmal, či rozhodcovská doložka bola uzatvorená platne. Záver exekučného súdu, že rozhodcovská doložka v danom prípade núti spotrebiteľa, aby spory s dodávateľom - žalobcom riešil výlučne v rozhodcovskom konaní, vykazuje znaky neprijateľnej zmluvnej podmienky v zmysle ust. § 53 ods. 1 Občianskeho zákonníka, a preto uvedené neplatné zmluvné dojednanie nemohlo založiť právomoc rozhodcovského súdu vydať rozhodcovské rozsudky, ktoré boli podkladom vyššie uvedených exekučných konaní. Exekučný súd postupoval správne, ak tieto považoval za nevykonateľné. Vzhľadom k tomu, že žalobca nepreukázal podmienky vzniku zodpovednosti štátu za škodu, súd žalobu ako nedôvodnú zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa ust. § 142 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku tak, že neúspešný žalobca nemá právo na náhradu trov konania a žalovanej, ktorá mala v konaní úspech, náhradu trov konania nepriznal, lebo návrh na priznanie predložený nebol.

V zákonom stanovenej lehote podal proti rozsudku odvolanie žalobca. Namietal odňatie možnosti konať pred súdom, vadu konania, ktorá má za následok nesprávne právne posúdenie z dôvodu aplikácie nesprávneho ustanovenia právneho predpisu, ďalej nedostatočne zistený skutkový stav, ktorý bol neúplne zistený, pretože neboli vykonané navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, v dôsledku čoho súd vec nesprávne právne posúdil. Zdôraznil, že súd nesprávne aplikoval

ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z., ktoré ustanovenie nadobudlo účinnosť až od 01.01.2013 novelou vykonanou zákonom č. 412/2012 Z.z., a preto ust. § 9 ods. 2 v znení novely zákona č. 514/2003 Z. z. nemohol aplikovať na merito veci. Ďalej namietal, že sa súd nevyjadril k otázke stavu právnej neistoty účastníka exekučného konania. Ďalej poukázal na to, že nie je úlohou súdu polemizovať o vhodnosti limitácie dĺžky konaní zákonnými lehotami, ale má aplikovať platné právo a akékoľvek úvahy de lege ferenda sú neprípustnými. Uviedol, že Európsky súd pre ľudské práva zdôraznil, že Dohovor o ochrane ľudských práv a základných slobôd zaväzuje zmluvné štáty, aby organizovali svoj právny poriadok takým spôsobom, aby vyhovoval požiadavkám čl. 6 ods. 1 Dohovoru, zahŕňajúci aj právo na rozhodnutie veci v primeranej lehote. Ďalej poukázal na to, že súd posudzoval rozpor exekučného titulu so zákonom a poukazoval na skutočnosti, ktoré vôbec nesúviseli s predmetom konania. K návrhu na prerušenie konania uviedol, že súd bol povinný pred rozhodnutím vo veci samej o tomto návrhu osobitne rozhodnúť, ak bol návrh súdu doručený v čase predchádzajúcom nariadenému súdnemu pojednávaniu. Poukázal pritom na rozsudok Krajského súdu v Žiline sp. zn. 9Co 174/2014. Navrhol zrušiť napadnutý rozsudok a vec vrátiť súdu prvého stupňa na ďalšie konanie.

Žalovaná sa k doručenému odvolaniu písomne nevyjadrila.

Krajský súd v Prešove (ďalej len odvolací súd) príslušný na rozhodnutie o odvolaní (§ 10 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku), preskúmal napadnuté rozhodnutie, ako aj konanie mu predchádzajúce v zmysle zásad vyplývajúcich z ust. § 212 Občianskeho súdneho poriadku, bez nariadenia pojednávania s nariadením termínu verejného vyhlásenia rozhodnutia, ktorý bol oznámený na úradnej tabuli súdu, ako aj internetovej stránke (§ 214 ods. 2 v spojení s ust. § 156 ods. 3 Občianskeho súdneho poriadku) a dospel k záveru, že odvolanie žalobcu nie je dôvodné.

Úlohou odvolacieho súdu v odvolaní namietanom nesprávne právne posúdenie bolo zistiť, či súd prvého stupňa na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy.

Nesprávnym právnym posúdením veci sa rozumie omyl súdu pri aplikácii práva. O omyl v aplikácii práva ide vtedy, ak súd použil iný právny predpis, než ktorý mal použiť, alebo ak použil síce správny právny predpis, ale ho nesprávne vyložil.

Oboznámením sa s obsahom spisu, výsledkami vykonaného dokazovania odvolací súd zistil, že súd prvého stupňa na zistený skutkový stav správne aplikoval príslušné právne predpisy. Namietané nesprávne skutkové zistenia, vrátane nesprávneho právneho posúdenia nebolo opodstatnené.

K námietke týkajúcej sa odňatia možnosti konať pred súdom odvolací súd uvádza, že z postupu súdu nevyplývalo porušenie práva účastníka na spravodlivý súdny proces, ani práva na súdnu ochranu zaručeného Ústavou Slovenskej republiky. Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania vyhodnotil jednotlivé dôkazy v súlade so zásadou voľného hodnotenia dôkazov vyplývajúcou z ust. § 132 Občianskeho súdneho poriadku jednotlivo a v ich vzájomnej súvislosti, na základe čoho dospel k správny skutkovým zisteniam. Posudzoval uplatnený nárok na náhradu škody z titulu nesprávneho úradného postupu z dôvodu nerozhodnutia v zákonom stanovenej lehote o žiadosti o vydanie poverenia a z dôvodu zamietnutia žiadosti o vydanie poverenia, resp. zastavenia exekučného konania. Vo vzťahu k tvrdenému oneskorenému rozhodnutiu o žiadosti súdneho exekútora o vydanie poverenia v lehote 15 dní odo dňa doručenia žiadosti, odvolací súd poukazuje na to, že 15 - dňová lehota sa vzťahuje výlučne na prípad, keď súd nezistí rozpor žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom a poverenie v danej lehote vydá. V prípade zistenia rozporu žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom, súd nie je viazaný lehotou 15 dní. Uvedené je odôvodnené požiadavkou náležitého skúmania žiadosti o udelenie poverenia, návrhu na vykonanie exekúcie a exekučného titulu so zákonom a vydaním rozhodnutia o zamietnutí žiadosti o udelenie poverenia, resp. o zastavení exekučného konania, ktoré musí byť presvedčivo odôvodnené. Z uvedeného vyplýva, že postupom súdu nedošlo k nesprávnemu úradnému postupu.

Vo vzťahu k oprávneniu exekučného súdu preskúmať exekučný titul, ktorým je rozhodcovský rozsudok, odvolací súd v plnom rozsahu poukazuje na správne právne závery súdu prvého stupňa, na ktoré v celom rozsahu odkazuje. Je nesporné, že v exekučnom konaní vedenom na základe rozhodcovského rozsudku, súd posudzuje návrh na vykonanie exekúcie, exekučný titul, či je súladný

so zákonom. Táto povinnosť exekučného súdu vyplýva priamo z ust. § 45 zákona č. 244/2002 Z. z. o rozhodcovskom konaní v spojení s § 44 ods. 2 Exekučného poriadku. Ide o súdnu kontrolu zmluvných podmienok v spotrebiteľských zmluvách v zmysle judikatúry súdov, ako aj Súdneho dvora Európskej únie.

Hodnotenie dôkazov, ako aj rozsah a vykonávanie dokazovania súdom prvého stupňa je vždy vecou súdu. V sporovom konaní posilnenom zásadou kontradiktórnosti majú účastníci dôkaznú povinnosť vyplývajúcu im z ust. § 120 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku, t. j. povinnosť nielen tvrdenia, ale aj preukázania nimi tvrdených skutočností. Nesplnenie dôkaznej povinnosti má za následok neunesenie dôkazného bremena. Súd prvého stupňa správne pri uplatnenom nároku na náhradu škody skúmal preukázanie zákonných predpokladov vzniku zodpovednosti za škodu a z dôvodu nepreukázania existencie škody, ďalšie dôkazy, t. j. napr. navrhované znalecké dokazovanie za účelom preukázania výšky škody, ktorá mala žalobcovi vzniknúť, nebolo hospodárne, ani potrebné pre rozhodnutie v predmetnej veci. Takýmto postupom nebolo porušené právo účastníka na spravodlivý súdny proces, ani na súdnu ochranu, lebo nie je povinnosťou súdu vykonať všetky navrhnuté dôkazy. Súd na základe výsledkov vykonaného dokazovania sám uzná, ktoré dôkazy sú potrebné pre zistenie rozhodujúcich skutkových okolností.

Odvolací súd poukazuje na to, že súd prvého stupňa neaplikoval na rozhodnutie pri posudzovaní uplatneného nároku ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení novely vykonanej zákonom č. 412/2012 Z. z. účinnnej od 01.01.2013, lebo pri právnom posúdení uplatneného nároku citoval ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z. z. v znení účinnom do 31.12.2012. Je pravdou, že poukázal aj na ust. § 9 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2013, avšak odkaz len na toto ustanovenie v inej časti odôvodnenia, nie v kontexte právneho posúdenia, nemožno považovať, že na rozhodnutie o merite veci súd použil iné ustanovenie zákona.

Vo vzťahu k námietke týkajúcej nevysporiadania sa so stavom právnej neistoty na strane žalobcu v exekučnej veci, odvolací súd uvádza, že ani táto namietaná skutočnosť nebola opodstatnená.

Odôvodnenie napadnutého rozhodnutia v časti týkajúcej sa zachovania práv ochrany spotrebiteľa v spotrebiteľských zmluvách nemožno považovať za nadbytočné, nesúvisiace s predmetom konania. Vzhľadom na to, že návrh na prerušenie konania, na ktorý žalobca v odvolaní poukazuje, nebol v predmetnom konaní predložený, odvolací súd sa odvolacími námietkami týkajúcimi sa návrhu na prerušenie konania nezaoberal, ani k nim nezaujal vecné stanovisko.

Z týchto dôvodov odvolací súd potvrdil napadnutý rozsudok ako vecne správny v súlade s ust. § 219 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku.

O trovách odvolacieho konania bolo rozhodnuté podľa ust. § 224 ods. 1 Občianskeho súdneho poriadku a zásadou úspechu žalovanej v odvolacom konaní, ktorej náhrada trov odvolacieho konania priznaná nebola, lebo návrh na priznanie predložený nebol (§ 142 ods. 1 v spojení s ust. § 151 ods. 1, 2 Občianskeho súdneho poriadku).

Rozhodnutie bolo prijaté senátom Krajského súdu v Prešove v pomere hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti rozsudku odvolanie nie je prípustné.